

Sygn. akt III AUa 587/18

## WYROK

**W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 22 listopada 2018 r.

**Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja
Sędziowie:	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska SO del. do SA Maria Tereszczuk (spr.)
Protokolant: sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2018 r. w Lublinie

sprawy Zakładu Karnego w S.

z udziałem zainteresowanego H. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o należności z tytułu składek na ubezpieczenia

na skutek apelacji Zakładu Karnego w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 24 kwietnia 2018 r. sygn. akt IV U 212/18

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od Zakładu Karnego w S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. kwotę 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

Maria Tereszczuk Elżbieta Czaja Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska

**Sygn. akt III AUa 587/18**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2018 roku Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w pkt I oddalił odwołanie Zakładu Karnego w S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 15 stycznia 2018 roku w przedmiocie należności z tytułu składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe H. C., a w pkt

II zasądził od Zakładu Karnego w S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. kwotę 1.800 złotych, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (wyrok – k. 32 a.s.).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd pierwszej instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Decyzją z dnia 15 stycznia 2018 roku, nr (...), skierowaną do płatnika składek Zakładu Karnego w S. z udziałem ubezpieczonego H. C., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 110 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 roku, poz. 1778) ustalił podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenie emerytalne i rentowe w okresie od 1 marca 2006 roku do 31 lipca 2014 roku, w związku ze zwolnieniem ze służby funkcjonariusza służby więziennej H. C., nie spełniającego warunków do nabycia prawa do emerytury lub renty inwalidzkiej. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że płatnik składek za byłego funkcjonariusza H. C. przekazał do Zakładu składki za okres od 1 marca 2006 roku do daty rozwiązania stosunku służbowego, to jest 31 lipca 2014 roku i na podstawie przepisów ustawy z 13 października 1998 roku dokonał przeliczenia uposażenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe wskaźnikiem niezgodnym z rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 1998 roku w sprawie przeliczenia przychodu w związku z wprowadzeniem obowiązku opłacania składki na ubezpieczenie społeczne przez ubezpieczonego (Dz. U. z 1998 roku, Nr 153 poz. 1006). Organ stwierdził, że wypłacone uposażenia należało przeliczyć wskaźnikiem 123,0164 %. Powołując się na art. 168 ust. 1 i 2 ustawy o służbie więziennej, Zakład przywołał treść definicji uposażenia i wywiódł, że poprzez przeliczenie zgodnie z art. 110 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, należało wyliczyć wysokość składek na ubezpieczenie społeczne w oparciu o § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 1998 roku. Tym samym zastosowano wskaźnik służący do przeliczenia przychodu dla ubezpieczonych w stosunku, do których powstał obowiązek ubezpieczeń społecznych po 31 grudnia 1998 roku. Organ rentowy stwierdził, że nie ma podstaw prawnych do stosowania odmiennego sposobu wyliczania składek do ubruttowienia uposażeń funkcjonariuszy służby więziennej zwolnionych ze służby bez prawa do emerytury lub renty.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł płatnik składek - Zakład Karny w S., który domagał się jej zmiany, poprzez ustalenie, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe za ubezpieczonego w okresie od 1 marca 2006 roku do 31 lipca 2014 roku wynosi zgodnie z tabelą załączoną do odwołania. Zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. art. 168 ustawy o służbie więziennej w zw. z art. 19 ust. 1, art. 22 ust. 1 i 2 oraz art. 110 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z załącznikiem do cytowanego wyżej rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 1998 roku, poprzez błędną wykładnię tych przepisów, polegającą na przyjęciu, iż w stosunku do ubezpieczonego należy zastosować wskaźnik przeliczenia przychodu na poziomie 123,0164 %, właściwy dla ubezpieczonych podlegających ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu oraz chorobowemu, podczas gdy wskaźnik przy podliczeniu przychodu właściwy dla ubezpieczonego, który nie podlega ubezpieczeniu chorobowemu, winien być stosownie pomniejszony. W uzasadnieniu swego stanowiska Zakład Karny powołując się na art. 168 ust. 2 przywołanej ustawy stwierdził, że należy dokonać „odpowiednio” przeliczenia w oparciu o art. 110 ustawy systemowej. W dalszej części wywodów skarżący twierdził, iż ustawa o służbie więziennej nie przewiduje odprowadzania składek na ubezpieczenie chorobowe. Funkcjonariusz służby więziennej nie jest objęty ubezpieczeniem chorobowym i w trakcie jej pełnienia nie są wypłacane zasiłki chorobowe. Z tych względów brak jest podstaw do przeliczenia uposażenia funkcjonariuszy służby więziennej w oparciu o przelicznik w stosunku do osób legitymujących się takim ubezpieczeniem. Dlatego też, zdaniem skarżącego, sposób wyliczenia podstawy wymiaru składki przez organ rentowy było nieprawidłowy. Zakład zastosował interpretację rozszerzającą na niekorzyść płatnika składek.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie i podtrzymał argumentację, iż wskaźnik przeliczenia przychodu określony w załączniku do rozporządzenia z 14 grudnia 1998 roku został jednoznacznie zdefiniowany i od tego wskaźnika nie ma żadnych odstępstw.

Sąd Okręgowy ustalił, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. we wrześniu i w październiku 2017 roku przeprowadził kontrolę u płatnika składek, to jest w Zakładzie Karnym w S.. Kontrola obejmowała zakresem prawidłowość i rzetelność obliczania składek na ubezpieczenia społeczne oraz innych składek, do których pobierania zobowiązany jest Zakład. W trakcie kontroli badano m. in. rozliczenie należnych składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe funkcjonariuszy zwolnionych ze służby, którzy nie nabyli prawa do emerytury lub renty inwalidzkiej, w tym funkcjonariusza H. C.. Zbadano prawidłowość przeliczenia uposażenia zgodnie z regulacją zawartą w cytowanym wyżej rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 1998 roku. Stwierdzono, że płatnik składek dokonał nieprawidłowego ubruttowienia uposażenia ubezpieczonego H. C. wskaźnikami innymi niż przewiduje to załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy z dnia 14 grudnia 1998 roku, tj. w § 2 ust. 2 - 123,0164 %. W konsekwencji odprowadzone zostały niższe składki niż powinny. Zakład Karny wskaźnik ten zaniżył, posilując się przepisami art. 19 ust. 1 i art. 22 ust. 1 pkt 3 ustawy systemowej, tj. wyłączył składki na ubezpieczenie chorobowe. Na rozprawie pełnomocnik Zakładu Karnego twierdził, że powinny zostać zastosowane przepisy art. 168 ust. 2 i ust. 5 ustawy o służbie więziennej, które to przepisy są szczególne w stosunku do przepisów ustawy systemowej. Dodał, że rozporządzenie z dnia 14 grudnia 1998 roku jest niżej w hierarchii aktów prawnych.

Zdaniem Sądu Okręgowego spór w sprawie sprowadzał się do oceny prawnej przeliczenia uposażenia byłego funkcjonariusza służby więziennej, zaś, co do faktów, nie było kwestii spornych. W ocenie Sądu Okręgowego, odwołanie płatnika składek - Zakładu Karnego w S. nie było zasadne.

Podniósł Sąd pierwszej instancji, że Zakład Karny we wniesionym odwołaniu przedstawił tabelę kwot składek, jako należnych, za okres od grudnia 2006 roku do lipca 2014 roku. Kwoty te były niższe, niż przyjął to Zakład Ubezpieczeń Społecznych w zaskarżonej decyzji, wliczając należne składki za powyższy okres. Dodał Sąd, iż strona odwołująca się nie sprecyzowała mechanizmu ich naliczania. W treści odwołania zostały przywołane przepisy art. 168 ust. 2 i ust. 5 cyt. wyżej ustawy o służbie więziennej, a także art. 110 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz przepisy art. 19 ust. 1 i art. 22 ust. 1 pkt 1 i 2 tej samej ustawy. Z kontekstu wywiódł Sąd, iż wysokość składek naliczona przez Zakład Karny pomniejszona została o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe.

Odnośnie kwestii wysokości ubruttowionego uposażenia byłych funkcjonariuszy służby więziennej Sąd pierwszej instancji uznał, że metoda naliczenia wysokości składek należnych organowi rentowemu, została przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zastosowana prawidłowo. Przepis art. 168 ust. 1 ustawy o służbie więziennej określa, że przekazuje się składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe od uposażenia wypłaconego funkcjonariuszowi po 31 grudnia 1998 roku. Z kolei przepis art. 110 ust. 1 ustawy systemowej stanowi, że płatnik składek podwyższa ubezpieczonemu przychód należny od 1 stycznia 1999 roku, przeliczając go w taki sposób, aby po potrąceniu składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz na ubezpieczenie chorobowe, nie był niższy niż przed przeliczeniem. Zapis zawarty w ust. 3 tego przepisu, co do sposobu przeliczenia, odsyła do rozporządzenia ministra resortowego, tj. w tym przypadku rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 1998 roku w sprawie sposobu naliczenia przychodu w związku z wprowadzeniem obowiązku uiszczenia składki na ubezpieczenia społeczne przez ubezpieczonych. W § 2 ust. 1 stwierdzono, że w celu ustalenia przeliczonych przychodów, płatnik składek ustala nowe wysokości przysługujących ubezpieczonemu od dnia 1 stycznia 1999 roku składników przychodu i na ich podstawie oblicza przeliczony przychód. Kolejny przepis tego aktu prawnego, tj. § 3 ust. 1, stanowi, że jeżeli za styczeń 1999 roku ubezpieczony otrzymał wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy, to do przeliczenia płatnik składek przyjmuje kwotę przychodu, jaką ubezpieczony osiągnąłby, gdyby przepracował pełny miesiąc styczeń 1999 roku. W załączniku do rozporządzenia zawarty został wzór przeliczenia przychodu stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Wskaźnik ten jest sztywny i obejmuje podleganie ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu i ubezpieczeniu chorobowemu i wynosi 123,0164 %.

Zdaniem Sądu Okręgowego, zasady wyliczania podstawy wymiaru składek dla ubezpieczonych, o których mowa w przytoczonych wyżej przepisach, są jednakowe, bez względu na to, czy pracodawca miał obowiązek odprowadzania składek na ubezpieczenie chorobowe, czy też takiego obowiązku nie miał, tak jak w przypadku funkcjonariuszy Zakładu Karnego, którzy nie pobierali zasiłków chorobowych, a uposażenie za czas niezdolności do pracy. Podniósł

Sąd, że przepis art. 110 ust. 1 ma szerszy charakter i obejmuje te podmioty, które są wymienione w art. 16 ust. 1 ustawy systemowej. W ocenie Sądu pierwszej instancji, sformułowanie zawarte w art. 168 ust. 5 ustawy o służbie więziennej, stosuje się „odpowiednio” art. 19 ust. 1 oraz art. 22 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy systemowej, odnosi się do waloryzacji składek, natomiast nie daje podstawy do odliczenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego od podstawy wymiaru składki uposażenia wyliczonego celem przekazania do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na konto byłych funkcjonariuszy służby więziennej. Waloryzacja z ust. 4 i 5 art. 168 dotyczy przeliczenia już naliczonych składek od ubruttowionego uposażenia. Jest to zatem inne zagadnienie niż to, które było przedmiotem sporu. Zaznaczył Sąd Okręgowy, że gdyby intencją ustawodawcy była wola zróżnicowania podstawy wymiaru składek, poprzez ich pomniejszenie o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe, to kwestia ta znalazłaby swoje odzwierciedlenie w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych. Pomniejszenie podstawy wymiaru składek o podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie chorobowe skutkowałoby w przyszłości wyliczeniem niższego świadczenia rentowego bądź emerytalnego dla byłych funkcjonariuszy służby więziennej i byłiby oni w gorszej sytuacji niż pracownicy objęci powszechnym systemem ubezpieczeń. Tym samym w ocenie Sądu pierwszej instancji, przeliczenie podstawy wymiaru składek przedstawione przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w zaskarżonej decyzji, według sztywnego wskaźnika, jest prawidłowe.

Z tego względu, Sąd Okręgowy w Siedlcach oddalił odwołanie Zakładu Karnego na podstawie art. 477<sup>14</sup> § 1 k.p.c. i jednocześnie na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1667) zasądził na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., od strony odwołującej się, kwotę 1.800 złotych, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, albowiem wartość przedmiotu sporu wynosiła 8.611 złotych (uzasadnienie – k. 34-36 a.s.).

Apelację od powyższego wyroku wniósł płatnik składek – Zakład Karny w S., zaskarżając go w całości. Zarzucił naruszenie art. 168 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2017 roku, poz. 631 ze zmianami), w związku z art. 19 ust. 1, art. 22 ust. 1 i 2, art. 110 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 roku, poz. 1778, ze zmianami), w związku z załącznikiem do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 1998 roku w sprawie sposobu przeliczenia przychodu w związku z wprowadzeniem obowiązku opłacania składki na ubezpieczenia społeczne przez ubezpieczonych (Dz.U. z 1998 roku, Nr 153, poz. 1006), poprzez przyjęcie, że w stosunku do ubezpieczonego byłego funkcjonariusza Służby Więziennej, należy zastosować wskaźnik przeliczenia przychodu wynoszący 123,0164%, podczas gdy wskaźnik ten powinien zostać stosownie pomniejszony w przypadku ubezpieczonego, który nie podlega ubezpieczeniu chorobowemu. Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uwzględnienie odwołania płatnika składek w całości i zmianę zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 15 stycznia 2018 roku nr (...), poprzez ustalenie podstawy wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenie emerytalne i rentowe w związku ze zwolnieniem ze służby ubezpieczonego, niespełniającego warunków do nabycia prawa do emerytury lub renty inwalidzkiej, w okresie od dnia 1 marca 2006 roku do dnia 31 lipca 2014 roku, zgodnie z wnioskiem zawartym w odwołaniu. Nadto wniósł o zasądzenie od organu rentowego na rzecz płatnika składek kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych (apelacja – k. 40-42 a.s.).

W odpowiedzi na apelację Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od płatnika składek na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, według norm przepisanych (odpowiedź na apelację – k. 47-49 a.s.).

Sąd Apelacyjny w Lublinie zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie. Sąd drugiej instancji podziela dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne i aprobuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego wyroku. Nie zachodzi, zatem potrzeba ich szczegółowego powtarzania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 roku, II UKN 61/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 roku, I PKN 521/98). Zgodnie bowiem z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 15 maja 2007 roku w sprawie V CSK 37/07, surowsze wymagania odnośnie do oceny zgromadzonego materiału i czynienia ustaleń

na potrzeby wydania orzeczenia ciążą na Sądzie odwoławczym wówczas, gdy odmiennie ustala on stan faktyczny w sprawie niż to uczynił Sąd pierwszej instancji. Inaczej jest natomiast wtedy, gdy orzeczenie wydane na skutek apelacji zmierza do jej oddalenia, a tym samym utrzymuje w mocy ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji. W takim przypadku, jakkolwiek wyrok Sądu odwoławczego powinien opierać się na jego własnych i samoistnych ustaleniach, za wystarczające można uznać stwierdzenie, że przyjmuje on ustalenia faktyczne i prawne Sądu pierwszej instancji, jako własne.

Przechodząc do analizy zarzutu podniesionego przez apelującego, a dotyczącego naruszenia art. 168 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej stwierdzić należy, że nie jest on zasadny.

Trafnie wywiódł Sąd pierwszej instancji, że art. 168 ust. 1 ustawy o służbie więziennej określa, że przekazuje się składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe od uposażenia wypłaconego funkcjonariuszowi po 31 grudnia 1998 roku.

Zaznaczyć należy, że wchodzące w życie dnia od dnia 1 stycznia 1999 roku przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 roku, poz. 1778, ze zmianami) przewidywały współfinansowanie składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ze środków ubezpieczonych. Część ubezpieczonych podlegających ubezpieczeniu chorobowemu w całości miała z własnych środków finansować składkę na ubezpieczenie chorobowe należną za okres od dnia 1 stycznia 1999 roku. W celu zapobieżenia realnemu spadkowi przychodów ubezpieczonych od dnia 1 stycznia 1999 roku, wynikającemu z konieczności potrącenia składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz na ubezpieczenie chorobowe, finansowanych z jego środków, przepis art. 110 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nałożył na płatników składek obowiązek „ubruttowienia” przychodów ubezpieczonego. W efekcie płatnik składek został zobowiązany do przeliczenia przychodu należnego od dnia 1 stycznia 1999 roku w taki sposób, aby po potrąceniu składek nie był on niższy niż przed przeliczeniem. Na marginesie warto wspomnieć, że art. 110 ust. 1 i 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych był badany pod względem zgodności z Konstytucją RP. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 30 czerwca 2001 roku (sygn. K 17/00, Dz. U. z 2001 roku, nr 11, poz. 90, LEX nr 46003) orzekł, że zaskarżone przepisy są zgodne z art. 2 i art. 20 Konstytucji RP i nie są niezgodne z art. 64 ust. 3 Konstytucji RP.

Szczegóły uregulowane zostały w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 1998 roku w sprawie sposobu przeliczenia przychodu w związku z wprowadzeniem obowiązku opłacania składki na ubezpieczenia społeczne przez ubezpieczonych. Wskaźnik przeliczenia przychodu ubezpieczonego ustalono na 123,0164%. Wskaźnik przeliczenia przychodu został w sposób jednoznacznie zdefiniowany, jako wskaźnik przeliczenia przychodu dla ubezpieczonych, podlegających ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz ubezpieczeniu chorobowemu. Wskaźnik ten ma charakter sztywny i nie ma od niego żadnych odstępstw. Ustawodawca nie przewidział, aby istniała możliwość zastosowania wskaźnika o innej wartości. Nie ma także żadnej podstawy prawnej do ingerencji płatnika w wymiar wskaźnika i dowolnego pomniejszania go wedle uznania. Wskaźnik przewidziany w cytowanym rozporządzeniu, a trafnie zastosowany przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, jest jedynym wskaźnikiem, jaki może zostać zastosowany w aktualnym stanie prawnym, niezależnie od tego, że funkcjonariusze Służby Więziennej nie podlegają ubezpieczeniu chorobowemu i nie odprowadzają składek na ubezpieczenie chorobowe. Mimo tego, że istnieją różnice pomiędzy określonymi grupami ubezpieczonych w zakresie ubezpieczenia chorobowego, prawodawca nie zdecydował się na wprowadzenie zróżnicowanych wskaźników do rozporządzenia.

Brak jest także podstaw do stwierdzenia naruszenia art. 19 ust. 1 oraz art. 22 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Podnieść należy, że odpowiednie zastosowanie wymienionych przepisów, wynikające z treści art. 168 ust. 5 ustawy o Służbie Więziennej nie odnosi się do kwestii odliczenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego od podstawy wymiaru składki uposażenia wyliczonego celem przekazania do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na konto byłych funkcjonariuszy służby więziennej. Właśnie ta kwestia była przedmiotem niniejszego postępowania. Odpowiednie zastosowanie art. 19 ust. 1 oraz art. 22 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych odnosi się natomiast do kwestii obliczenia waloryzacji należnych składek od ubruttowionego już uposażenia.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny w Lublinie uznał, że wyrok Sądu pierwszej instancji jest trafny, zaś apelacja płatnika składek podlega oddaleniu, na podstawie art. 385 k.p.c.(pkt I sentencji)

O kosztach Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz na podstawie § 2 pkt 4 w związku z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku sprawie opłat za czynności adwokackie, zasądzając kwotę 1.350 złotych, stanowiącą 75% stawki minimalnej wynoszącej 1.800 złotych, przy wartości przedmiot zaskarżenia równej 8.611 złotych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265, ze zmianami).

Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska Elżbieta Czaja Maria Tereszczuk